

ÇOCUKLARA TEMEL ESERLER-9

Keloğlan

Tarik Behram AKIN

ÇOCUKLARA TEMEL ESERLER - 9

Keloğlan

Hazırlayan

Tarık Behram AKIN

ÇOCUKLARA TEMEL ESERLER

Keloğlan - 9

Copyright © Gonca Yayınları, 2010

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör

Erol ERGÜN

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Resimleyen

Murat BİNGÖL

Sayfa Düzeni

Bekir YILDIZ

Kapak

Nurdoğan ÇAKMAKÇI

ISBN

978-605-4189-86-1

Yayın Numarası

281

Basım Yeri ve Yılı

Görsel Dizayn Ofset Matbaacılık Tic.Ltd.Şti.

Deposite İş Merkezi A 5 Blok Kat: 4 No: 405

İkitelli OSB Başakşehir / İstanbul

Tel: 0212 671 91 00 Pbx

www.gdofset.com

Ocak 2010

Genel Dağıtım

Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi

Mahmutbey / İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Gonca Yayınları

Kısıklı Mahallesi Meltem Sokak No: 5

34676 Üsküdar / İSTANBUL

Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20

www.goncadergisi.com

İÇİNDEKİLER

**KELOĞLAN BOLLUK
DİYARINDA**

1

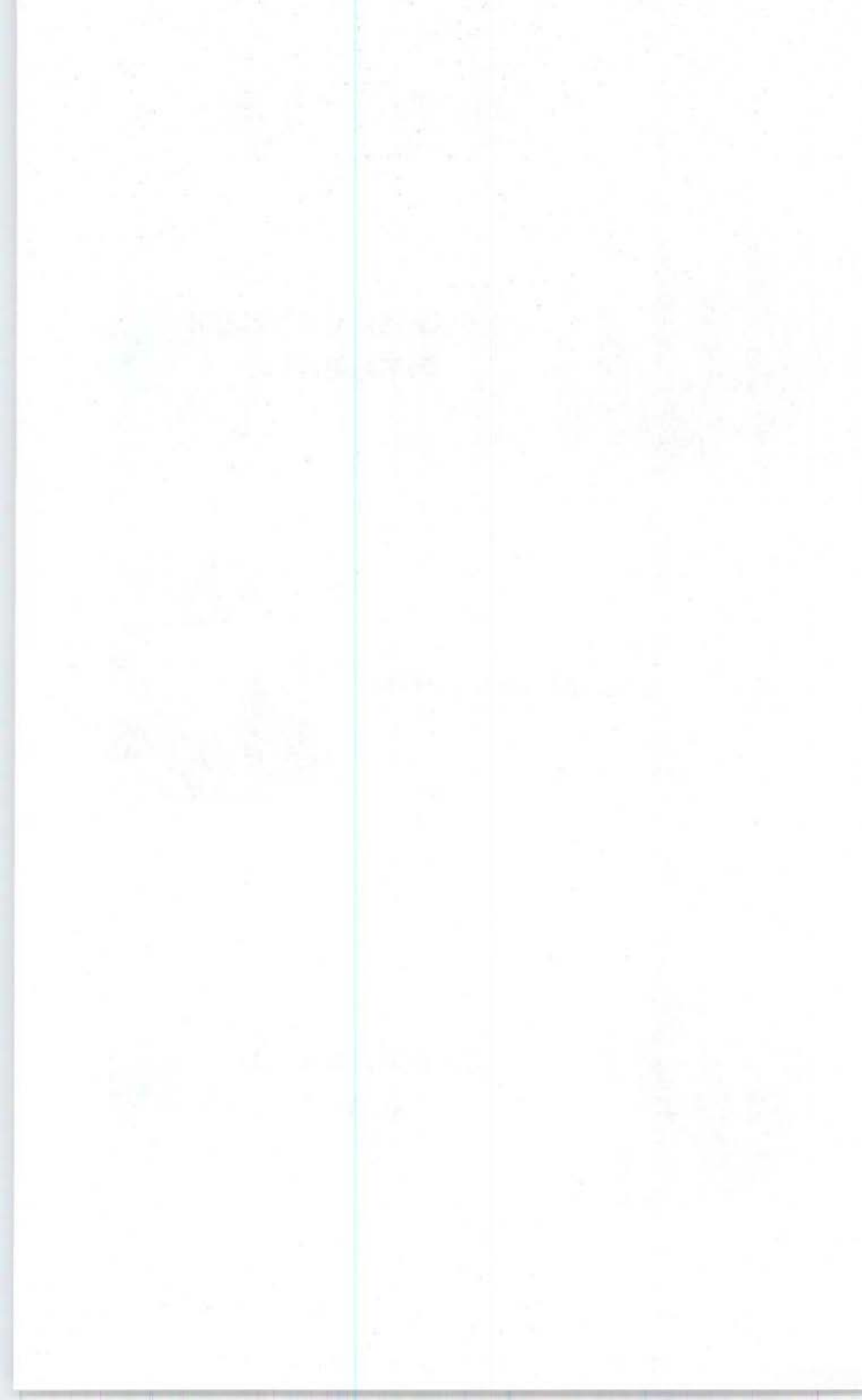
15

KELOĞLAN VE KÖSE

**KELOĞLAN HIÇ
ALİYOR**

40

KELOĞLAN BOLLUK DİYÂRI'NDA

Zaman zaman içinde, saman saman içinde, duman duman içinde... Erik erik içinde, terlik terlik içinde, ibik ibik içinde... Zaman zaman içinde olur da erik erik içinde olmaz mı? Olur! Hem de bal gibi olur. Bal gibi olmaz, dal gibi olur. Dal gibi olmaz, sal gibi olur. Sal gibi olmaz, nal gibi olur. Nal gibi olmaz, şal gibi olur. Ne bal gibi, ne şal gibi, ne dal gibi, ne sal gibi...

Peki, ne gibi? Gibi gibi! Helkenin dibi. Helkenin dibi görünür mü? Görünür. İçinde hindi bulunur mu? Bulunur. Hindiye tuttun mu? Tuttum. Karnını doyurdun mu? Doyurdum. Sallayıp uyuttun mu? Uyuttum. Uyusun da büyüsün. Gulu gulu yürüsün. Ben anlatayım sen dinle, sen anlat o dinlesin. Günler gitsin, aylar gelsin. Aylar gitsin, yıllar gelsin. Zaman geçsin, devran dönsün... Keloğlan geldi, mumlar sönsün!

Efendim... Bu gelen kel oğlan, yaman mı yaman, çalışkan mı çalışkan bir âdemoğluymuş. Taşı sıkça suyunu çıkarır, her işin altından girer üstünden çıkarmış. Nerede ne zaman bir zor işle karşılaşsa, "Ben işten korkacağıma iş benden korksun!" der, bir besmeleyle işe başlar üç vakit geçmeden müşkülleri hâllerdermiş.

Fakat gel gör ki, Keloğlan'ın yaşadığı yer; köyden büyük, kasabadan küçük adı sanı duyulmamış bir yermiş. Keloğlan ne kadar çalışırsa çalışsın, kel başını ne kadar terletirse terletsin, emeğinin karşılığını alamazmış. Gel zaman git zaman bu durum bizimkinin canını sıkmış. "Sıkı can iyidir, kolay çıkmaz!" derler ya, siz onlara kulak asmayın. İnsanın canı sıkılmaya görsün, ne köy tanır ne bucak.

Pazartesi salıyı, çarşamba perşembeyi kovalaya kovalaya, haftalar, aylar, yıllar geçiyormuş. Amma bizim Keloğlan'ın can sıkıntısı geçmiyormuş. Günün birinde canına tak demiş olacak ki, "Bu işin sonu yok. Tez elden şehre gitmeli. Çok çalışmalı, çok kazanmalı!" diyerek anacığının dizinin dibini bulmuş. Yalvarmış yakarmış, ağlamış sızlamış, kendisinden başka kimsesi olmayan zavallı anasından müsaade

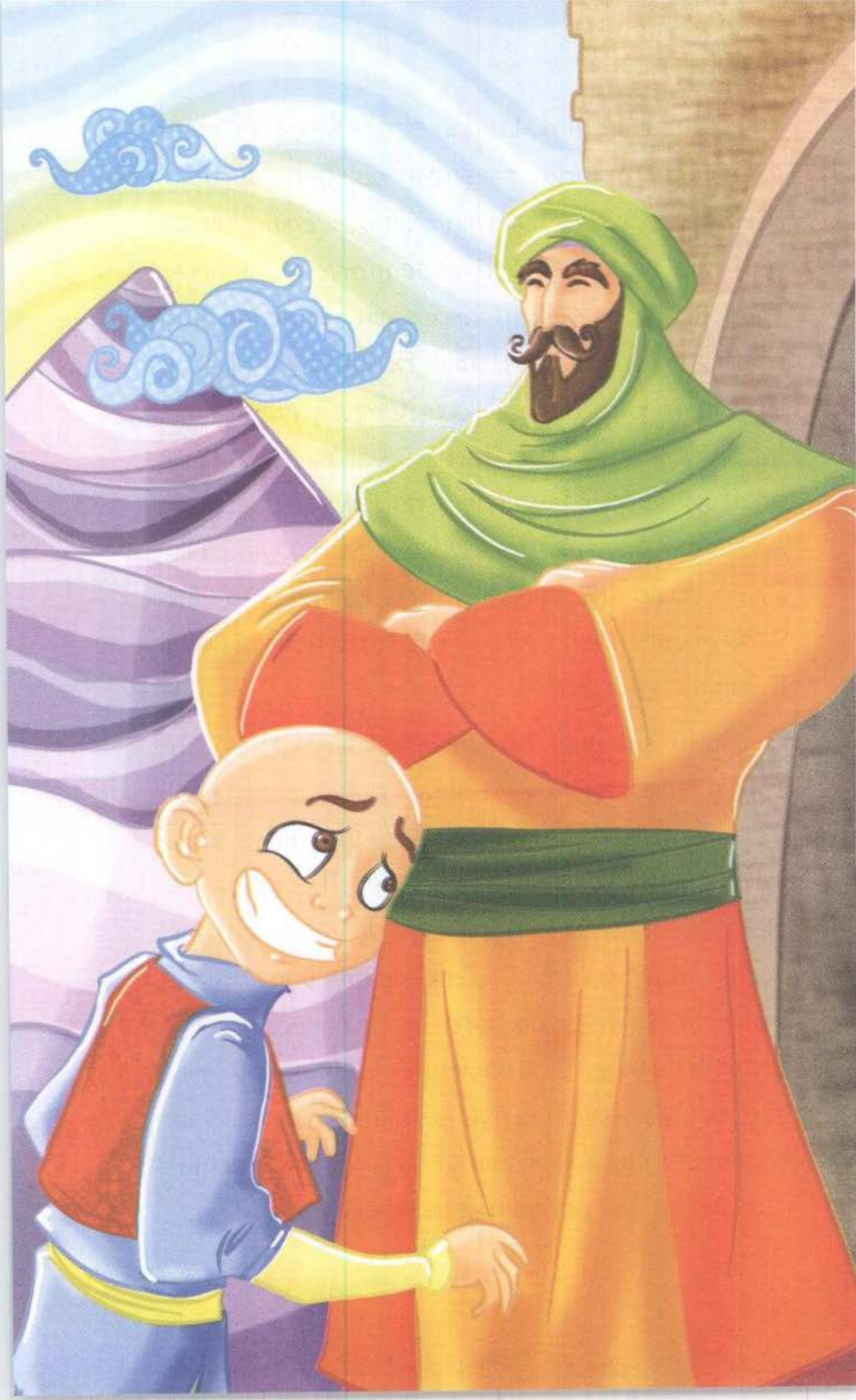
almayı başarmış. Geriye, yollara düşüp, diyâr diyâr rızkını aramak kalmış.

Bu niyetle şehrin tozlu yollarını tutan Keloğlan, az gitmiş uz gitmiş, nehir ırmak düz gitmiş, bir vakit sonra hayâllerini süsleyen şehre vasil olmuş. “Artık tuttuğumu koparır, hak ettiğimi alırım!” diye düşünmeye, hatta içten içe sevinmeye başlamış. Başlamış ya, bir yandan da hevesinin kursağında kalacağını anlamış. Çünkü şehirde bulduğu işler genelde günlük işler oluyormuş. O da bulabilirse... Üç gün çalışsa beş gün işsiz geziyormuş. Bir haftalık iş bulsa, on beş gün aç yatıyormuş. Şimdi siz, “Çalıştığı günler kazandığını yese ya! Neden aç yatıyormuş!” diyeceksiniz. Deyin tabii. Sizin için hava hoş. Garibanın kazancı güç belâ o günkü ihtiyaçlarını karşılayabiliyormuş. Kaldı ki biriktirsin, bir kenara bir şeyler koysun! Pehl!

Üç ay, beş ay derken bir sene geçmiş. Keloğlan kel kafasını ellerinin arasına alıp düşünmeye başlamış. Bir senenin hesabını yapmış. Sıfıra sıfır elde var sıfır. Köy yerinde kurduğu hayâllerin yerinde, yeller esmeye başlamış. Kel başını süsleyen bahçeli ev hayâlleri, kiraz ağaçları yerini karın gurultusuna, baş ağrısına bırakmış.

Bu uzunca mütalâadan sonra Keloğlan, memleketin neresinde çalışırsa çalışsın durumun değişmeyeceğine, talihinin gülmeyeceğine kanaat getirmiş. Ne yapsam ne etsem diye düşünürken, küçücük bir çocukken dedesinin kendisine bahsettiği bir ülkeyi hatırlamış: Bolluk Diyârı! Dedesi ak demez kara demez, yazı demez yaban demez bulduğu her fırsatta Bolluk Diyârı'nın imkânlarını anlatırmış. Söze bir başladı mı, dinleyen çocukların ağızlarının suyu akarmış. Bolluk Diyârı şöyle, Bolluk Diyârı böyle diye bir anlatmaya koyuldu mu, dünyada güzellik adına bir şey bırakmaz hepsini Bolluk Diyârı'na mâledermiş.

Bizim Keloğlan kel kafasını kaşıya kaşıya bir süre düşünmüş. Neden sonra, "Ya gerçekten böyle bir ülke varsa!" diyerek yollara düşmeye karar vermiş. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş... İki yaz, üç güz gitmiş. Ne demişler, sora sora Bağdat bulunur. Bizimki de ona buna, falana, filana, ötekine berikine sora sora sonunda Bolluk Diyârı'nı bulmuş. Tabii söylendiği kadar kolay olmamış bu. Öyle yorulmuş öyle yorulmuş ki akı karadan seçemez olmuş. Allah'tan kel başında saçı yokmuş. Çünkü olsa, tek tel kalmaz hepiciği ağarırmış.

Neyse, Keloğlan Bolluk Diyârı'nı bulmuş; bulmuş bulmasına ya bu diyârın kapısından içeri giremiyormuş. Çünkü kapının önünde kocaman kafalı, asık suratlı, şişkin göbekli biri oturuyormuş. Keloğlan bir vakit bekledikten sonra, "Korkunun ecele faydası yok!" diyerek kelle koltukta kapıya yaklaşmış. Şişkin göbekli adama, buraya iş bulup çalışmak, hayâllerine kavuşmak için geldiğini uzun uzun, açık seçik anlatmış.

Sözünün bittiği yerde koca kafalı adam,

– Çalışıp da ne yapacaksın, demiş.

Keloğlan:

– Canım abim, çalışılıp da ne yapılır? Elbet para kazanılır, diyerek cevap vermiş.

Keloğlan'dan istediği cevabı alan adam, oturduğu yerden doğrularak oldukça sinirli bir ses tonuyla,

– Peki, parayı ne yapacaksın, diye sormuş.

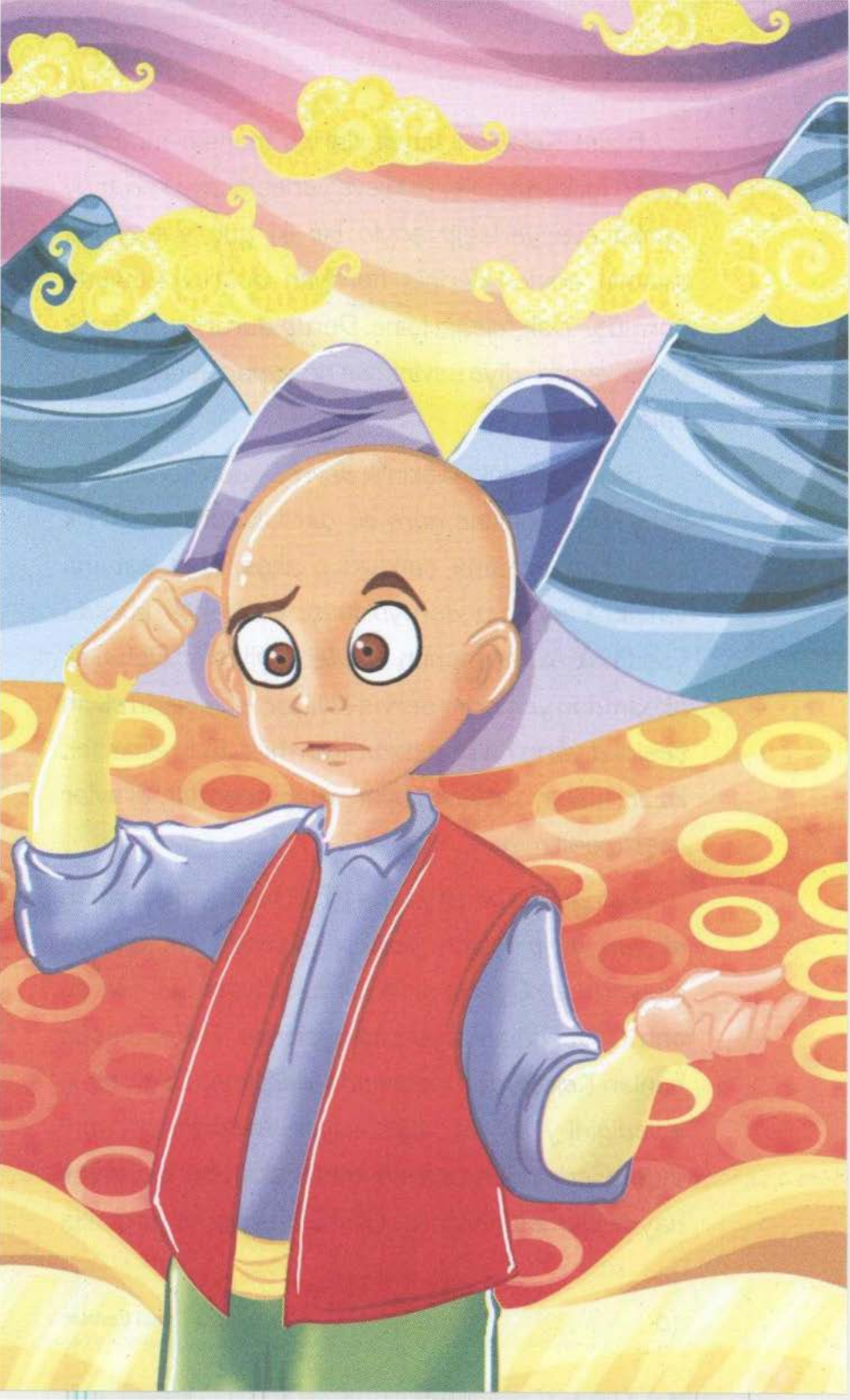
Keloğlan neredeyse küçük dilini yutacakmış. Geriye kalan üç beş damlacık cesaretiyle güç belâ iki üç kelâm etmiş,

– Elbiseler alırım, ev alırım, bahçe yaparım...

Keloğlan'ın içler acısı durumunu gören adam, karşısındaki eciş bücüş oğlana bakarak kahkahayı

koyvermiş. Öyle ki neredeyse gülmekten yarılacakmış. Ha ha ha, ho ho ho derken sonunda nefeslenmiş.

– İlâhi cıvış oğlan, demiş. Yıllardır ne ağladığım vardı ne güldüğüm. Sayende yüzüm ışıdı. Değil mi ki sen beni güldürdün, ben de seni güldüreyim. İstediklerini yerine getirmende sana yardımcı olayım. Bak keleş oğlan, burası Bolluk Diyârı. Burada yokluk yok. Bu memlekette yaşayan insanların bir eli yağda, bir eli baldadır. Öyle çalışmak, para kazanmak, ev almak gibi hayâller bu memlekette kurulmaz. Çünkü burada para kullanılmaz. Burada insanların her türlü ihtiyacı ülke tarafından karşılanır. Yani Keloğlan, burası ne ararsan yorulmadan bulabileceğin bir diyâr. Adı üstünde Bolluk Diyârı. Bak şimdi. Şu gördüğün ev var ya. Hani şu karşıdaki kavuniçi renkli olan... Hah! İşte o evin sahibi uzun yıllar önce burayı terk etti. İstersen o eve yerleşebilirsin. Gerçi burada terk edilmiş çok ev var. Var ya, sen yine de bu evi seç. Hiç değilse komşu oluruz. Satın alma yok, kira yok. Keyfine bak! Üstelik burada her ay yeni elbiseler, ayakkabılar dağıtılır. Ne giyerim diye dert etme. Gelelim yiyeceğe... Eminim onu da merak ediyorsundur. Ama gerek yok. Hiç kaygılanma. Çünkü her üç öğünde de yemek kapına gelir. Haydi, benden bu kadar, yine görüşürüz.

Bizim Keloğlan duyduklarına inansın mı inanmasın mı bilememiş. Ta ki eve yerleşinceye kadar... Çünkü eve yerleşip şöyle bir iki gün yaşayınca adamın söylediklerinin harfiyen doğru olduğunu görmüş. "Bak feleğin işine. Durup dururken ev bark sahibi olduk!" diye sevinçten ne yapacağını bilemez hâle gelmiş.

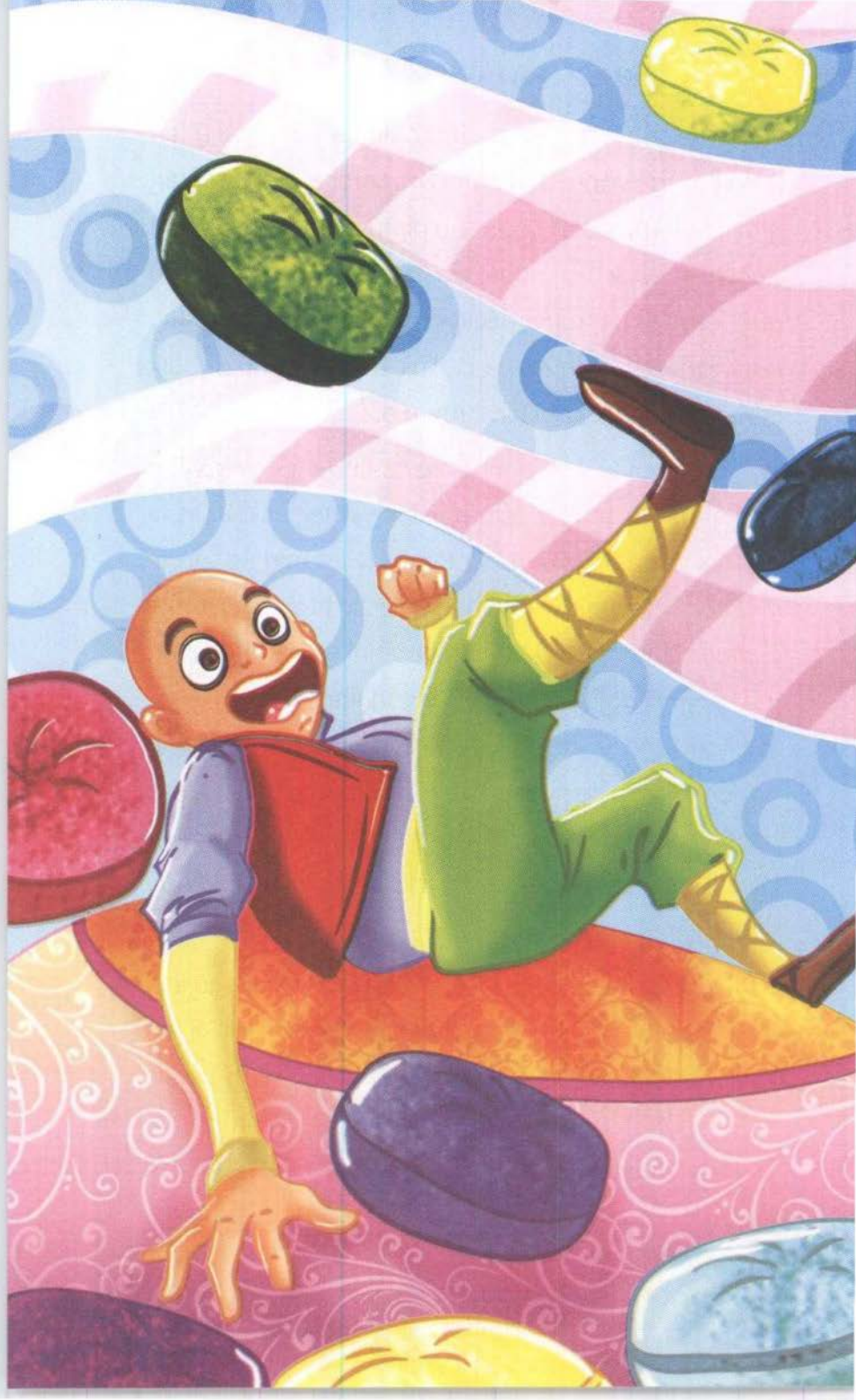
Birkaç günlük şaşkınlık devresinden sonra, evin bahçesine gönlüne göre bir çardak kurmuş. Artık sabahtan akşama çardakta, akşamdan sabaha yatakta uyuyup duruyormuş. Gerçekte burada yaşamak komşusunun dediği gibiymiş. Daha ilk akşamdan yemekler servis ediliyor, elbiselerin elvan çeşidi diyârın halkına dağıtılıyor. Etlî yemekler, kızartmalar, tatlılar, kavurmalar, hoşaf lar, pilavlar çeşit çeşitmiş.

Keloğlan'ın bir eli yağda bir eli baldaymış. Sabah akşam yiyip içiyor, yedikçe şişmanlıyor, içtikçe şişiyormuş. Öyle ki artık Bolluk Diyârı'nda herkes onu Gebeşoğlan diye çağırıyormuş. Fakat bütün bunlar Keloğlan'ın umurunda değilmiş. Değ il mi ki istediğini yiyor, istediğini içiyor, istediğini giyiyor-muş. Gerisinden ona neymiş. Fakat bu gidiş pek hayra alâmet değilmiş. Çünkü boş boş oturmakla

vakit geçmiyormuş. Bizim çalışan mı çalışan Keloğlan'ın yerini alan tembel mi tembel Gebeşoğlan git gide bambaşka bir insan olmuş. Değişen göbeği değilmiş sadece. Huyu da değişiyormuş. Bütün gün çardakta canı sıkılıyor, gelen geçenle alay ediyormuş. Böyle böyle Bolluk Diyârı'nda üzmedik insan, kırmadık kalp bırakmamış.

Yine böyle bir günün gecesinde Gebeşoğlan bir kâbus görmüş. Kâbusta, bir yemek masasında oturuyormuş. Ama ne masa... Masanın üstünde yiyecek adına ne varsa hepsi hazır bulunuyormuş. Gebeşoğlan masadakilerin hepsini silip süpürüyor, masa yine doluyormuş. Gebeşoğlan dolan masadakileri yine yiyor, masa yine doluyormuş. Dolan sadece masa değilmiş tabii ki. Gebeş oğlanın karnı da yiyecekleri yedikçe, bir balon gibi şişiyormuş. Bir, iki, üç derken Gebeşoğlan tam on masa dolusu yemeği midesine indirmiş.

Derken şişe şişe incelen karnı bir top güllesi gibi "Boom!" diye patlayıvermiş. Yediği içtiği ne varsa başına geçmiş. Bütün bunlar olurken bir de ne görsün. Kendisi eski hâliyle Gebeşoğlan'ın karşısında durmuyor mu? Keleşoğlan, Gebeşoğlan'a karşı.

Daha şaşkınlığını üzerinden atamadan Keloğlan, kendisine yaklaşıarak,

– Bak Gebeşoğlan! Şimdilik bir rüyâ deyip geçebilirsin. Ama sonra demedi deme! Böyle yaşamaya devam edersen sonun bundan pek de farklı olmayacak. Hayat dediğin yiyip içmekten, yan gelip yatmaktan ibâret olsaydı o kel başında aklın ne işi vardı? Şöyle bir etrafına bak. Senin sürdüğün hayatı inekler de sürüyor. Üstelik onlar insanların işine yarıyor. Sen bu değilsin. Kendine gel. Kendine gel. Kendine gel!

Gebeşoğlan, "Kendine gel! Kendine gel!" diye sayıklayarak uyandığında kan ter içindeymiş. Kâbusun tesiri geçince rüyâsında Keloğlan'ın kendisine söylediklerini bir bir düşünmüş. Sonra kendi kendine, "Yerden göğe kadar haklısın Keloğlan!" diye söylenmiş. Zararın neresinden dönülürse kârdır diyerek bu tembel hayata bir son vermeye karar kılmış. Yatağından kalktığı gibi Bolluk Diyârı'nı terk ederek, memleketinin yolunu tutmuş. Hayatının kalanını, aklının, bileğinin ve emeğinin karşılığı olarak hak ettiklerini harcayarak geçirmiş. Kendi düştüğü rahatlık sevdasının başına neler getirdiğini bütün tembellik heveslilerine anlatmış. Anlatmış

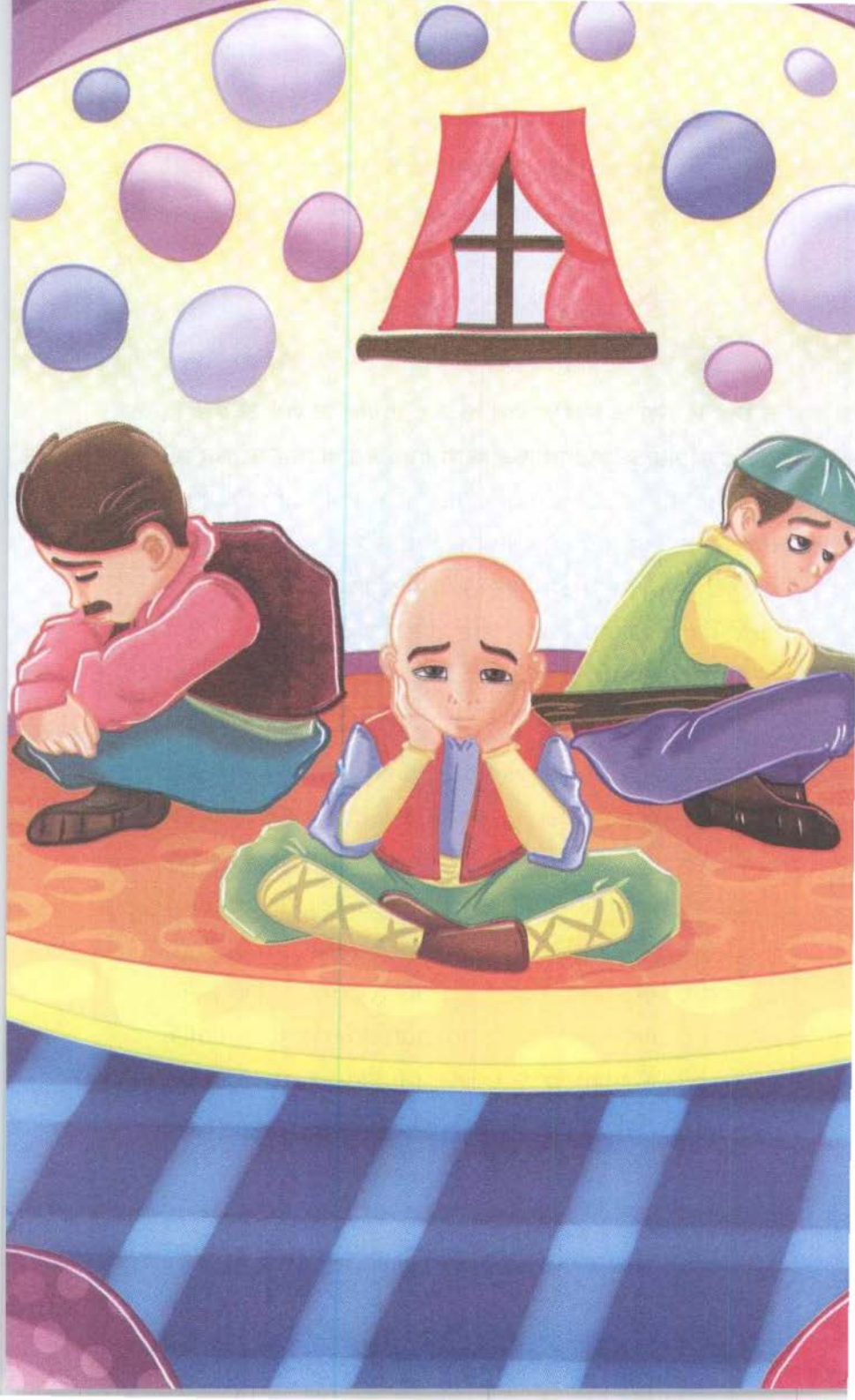
anlatmasına ya, hiç kimseye Bolluk Diyârı'ndan söz etmemiş. Çocuklarına torunlarına anlattığı masallarda Bolluk Diyârı'nın yerini Gayret Diyârı almış.

Almış mı almamış mı, bulmuş mu bulmamış mı, yemiş mi yememiş mi bilinmez. Masal bu. Öyle eni boyu ölçülmez. Büyük sözü, işin özü demeli; es eğri oturup dosdoğru dinlemeli. Kilitti, simitti, kibritti, çitti. . . Masalcı başını aldı gitti. İşte masal burada bitti!

KELOĞLAN VE KÖSE

Bir varmış, bir yokmuş... Zaman evvel zamanmış, içi dolu samanmış. Samanın adını anan zamanın, zamanın adını anan samanın adını anmazmış. Anmazmış da ne olurmuş? Ananlar kaybolurmuş! Nereye gidermiş? Değirmene! Değirmende ne olurmuş? Toz olurmuş. Toz olur da buz olmaz mı? Olur. Buz olur da tuz olmaz mı? Olur. Olur da olur... Arayan bulur. Bulan ne yapar? Aşağıdaki masalı okur!

Zaman evvel zamanmış ya, Allah'ın kulu pek çokmuş. Çok demesi sevapmış, yok demesi günahmış! İşte sevabın günahın çok olduğu bu devirde, zavallı bir adamın gariban üç oğlu varmış: Büyük oğlan, ortanca oğlan ve kel oğlan. Üçüncünün doğduğunda, başında tek tel saçı yokmuş. Beraber çalışır, beraber yer, günlerini gün ederlermiş. Lâkin bu hep böyle gitmemiş. Gün olmuş devran dönmüş, adamcağız ihtiyarlayıp yataklara düşmüş. Düşüş o düşüş. Bakmış ki adam bu düşüşün kalkışı yok, dert de hastalık da pek çok; durmuş düşünmüş

sonunda çocuklarını yanına çağırıp vasiyetini yazdırmaya karar vermiş.

Zamanı gelip yavruları yamacını sarınca, adam başlamış konuşmaya. “Evlatlarımı!” demiş ve devam etmiş. “Ben artık kocadım, hastalıklar paçamı sardı. Bu gidişle fazla yaşamam. Sizden babanız olarak, birkaç isteğim var. Ne olur doğru yoldan ayrılmayın. Bulanık işlerde kerâmet aramayın. Özünüz sözünüz bir olsun. Gününüz iyiliklerle dolsun. Alengirli işlere bulaşmayın. Helâl kazanıp helâl yiyin. Artırdıklarınızdan fakire fukaraya vermeyi ihmâl etmeyin. Mallarınızda onların da hakkı vardır bunu böyle bilin. Bir de birbirinize sahip çıkın. Sakın ayrı gayrı gitmeyin. Ha! Neredeyse unuttuyordum. Bir de ne yaparsanız yapın ama ahlâksız insanlarla ticaret yapmayın. Onlara hizmetkâr olmayın. Özellikle Köse Tüccar’a! Aman ha! Ben oldum, canımı zor kurtardım. Benim bir baba olarak size son nasihatlerim bunlar... Siz beni ağrıtıp incitmediniz, yavrularınız da sizleri ağrıtıp incitmesin. Ne kadar hakkım varsa yerden göğe kadar helâl olsun.”

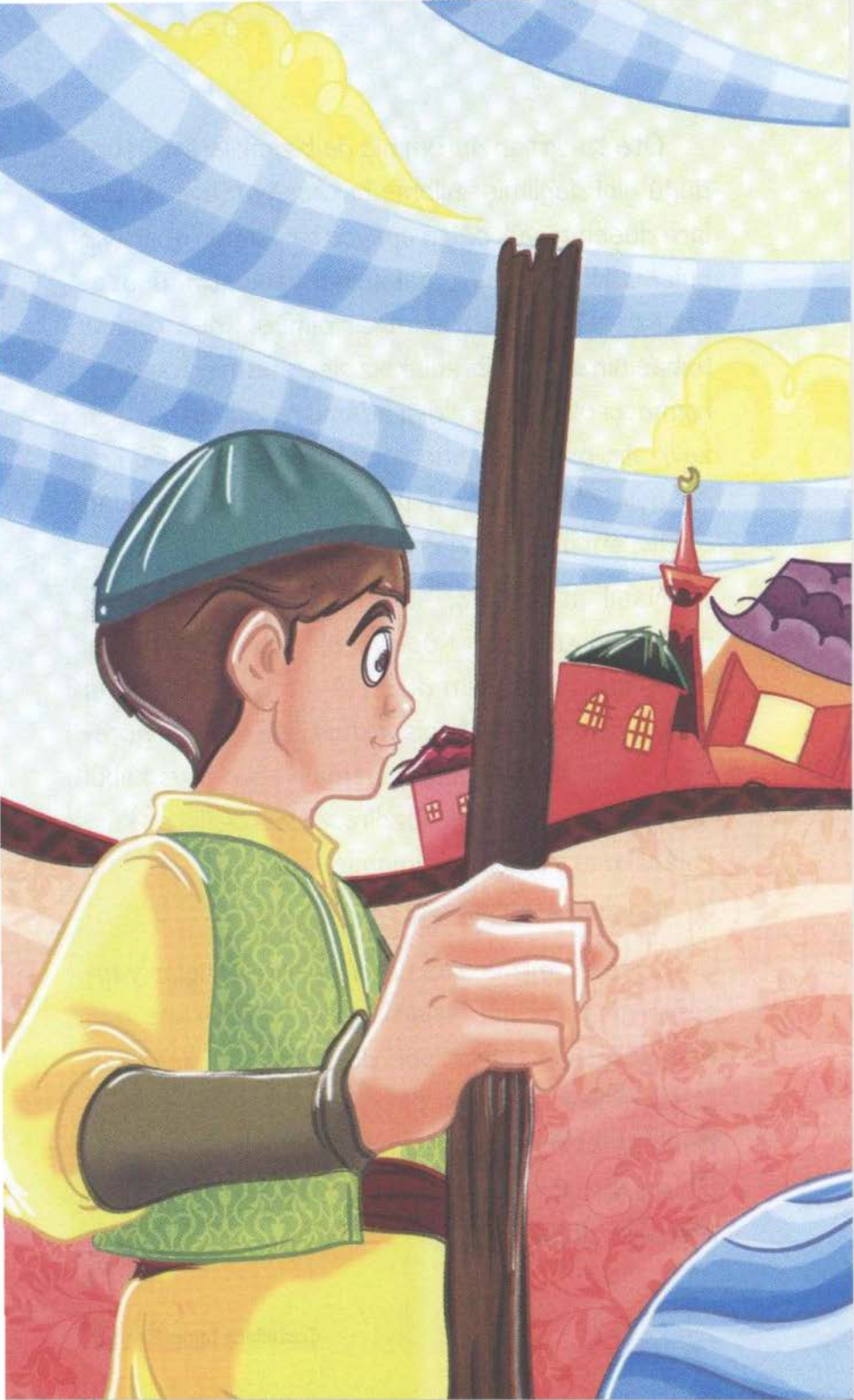
Adam, yavrularına verdiği son nasihatlerin ardından fazla yaşamamış. Üç beş ay geçmeden

Rabbine kavuşmuş. Ardında üç oğluyla biricik refikası kalmış. İşte bu üç oğlan babalarının, arkalarında nasıl bir dağ olduğunu o vakit anlamışlar. Başlarını iki ellerinin arasına alarak düşünüp taşınmaya, evlerini nasıl geçindireceklerini tartışmaya başlamışlar.

Derken üç oğlanın en büyüğü analarına,

– Anam anam, saçını sevdiğim anam. Ben babam gibi çiftten çubuktan anlamam. Var bana izin ver. Kalkıp gurbete gideyim. Çalışayım, didineyim. Kazandıklarımı size göndereyim. Ağzımızın tadıyla yiyelim içelim. Sonra da nimetleri bize veren Rabbimize şükredelim, demiş.

Zavallı anacık ne yapsın? Teklifi kabul etmekten başka çaresi var mıymış ki “Hayır, gitme!” desin. İstemeye istemeye üç goncasından birini gurbete salmaya râzı olmuş. Geriye kalan iki yavrusuyla, büyük oğlunun ardından bakakalmış, kucaklaşıp ağlaşmışlar. Bir vakit böyle gitmiş. Gün geçmiş, mevsim dönmüş... Büyük oğlandan ne bir haber varmış ne de mektup. Babalarından kalan dağ değil ki dayansın! Hem hazıra dağ dayanmaz demişler. Bizim zavallı anayla iki yetim neredeyse kuru ekmeğe muhtaç olmuşlar.

Öte taraftan durum hiç de bizimkilerin düşün-
düğü gibi değılmış. Aileme bakacağım diyerek yol-
lara düşen büyük oğlan epeyce bir zaman iş arayıp
bulamadıktan sonra, babasının vasiyetini unuta-
rak Köse Tüccar'a hizmetkâr olmuş. Köse tüccar
babasının dediğı gibi ahlâksız bir esnafmış. Kapısına
hizmetçi olarak işe aldığı adamlara zulmetmekten
zevk alır, onlara yapmadığını bırakmazmış. Bu kez
de öyle olmuş. Bizim büyük oğlanın anasından
emdiği sütü burnundan getirmiş.

Nasıl mı? Şöyle: Köse'nin zulmüne dayana-
mayan büyük oğlan Köse'yle bir anlaşma yapmış.
Anlaşmaya göre, kim diğlerine darılır, kızarsa ona
ömür boyu hizmetkâr olacakmış. İşin sonunu göre-
meyen büyük oğlan, bu anlaşmayı seve seve kabul
etmiş. Aklınca Köse'yi bezdirecek ve kölelikten kur-
tulacakmış. Ama öyle olmamış.

Bakalım nasıl olmuş?

Köse bizimkine akla hayâle gelmedik işler yap-
tırıyormuş. Bir gün atları arpaları tane tane ver-
mek sûretiyle yemletiyor, diğeri bir gün, kestirdi-
ğı tavukların tüylerini birer birer yolduruyormuş.
Bunlarla kalmıyor yemeğinde kullanacağı tuzu bir
bir saydırıyor, zavallının yediğı üç lokma yemeğı
boğazına diziyormuş.

Böyle böyle giderken günün birinde Köse, yüz dönümlük koca mısır tarlasını tek çapayla bizimkine çapalatmaya kalkmış. Can bu, bu kadar zorluğa dayanır mı? Bizimkinin de bir dayanma gücü var değil mi? Ağzına geleni söylemiş Köse'ye.

Köse'ye fırsat bu fırsat diyerek soruyu yapıştırmış.

– Ne o yoksa darıldın mı?

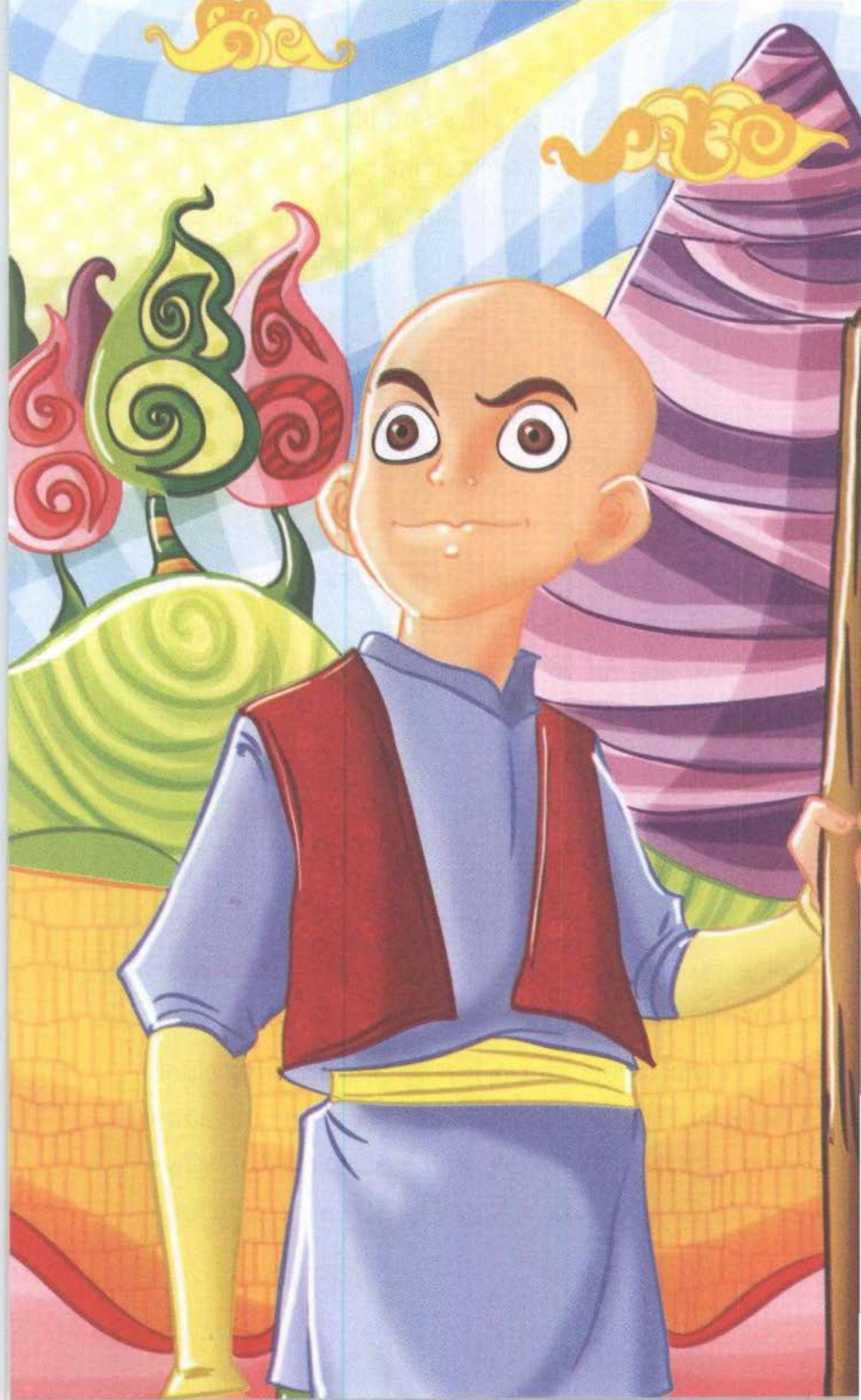
Bizim büyük oğlan da,

– Darılmak ne demek, canım çıktı canım. İnsan olan insana bu kadar zulmeder mi? Senin yaptığını düşman düşmana yapar mı? Darıldım da kırıldım da, deyivermiş.

İşte ne olduysa ondan sonra olmuş. Önce gevrek gevrek dakikalarca gülen Köse, sonunda baklayı ağzından çıkarmış.

– Ne demiştik? Darılmak yoktu. Darılan taraf diğerine ömür boyu hizmetkâr olacaktı. Şimdi düş-tün elime. Kölemsin bundan böyle.

Büyük oğlan yaptığı hatayı anlamış ama elden ne gelir. Dilin kemiği yokmuş ki tutsun. Lâf ağızdan çıkmış bir kere. Ne kadar yalvarıp yakardıysa da Köse'yi ikna edememiş. Daha ne olduğunu

anlayamadan, Köse'ye ömür boyu parasız pulsuz hizmetkâr oluvermiş. İşte bundan dolayıymış ki ne anasını arayıp sorabiliyor ne de kardeşlerine üç kuruş harçlık gönderebiliyormuş.

Dönelim bizim ihtiyar anayla yetimlerine... Zavallı yetimler ağabeylerinin durumlarından habersiz ha bire kızıp duruyorlarmış ona. Vay hayırsız, vay vefasız diye sağa sola dert yanıyorlarmış. Dert yanmakla karın doymuyormuş tabii. Ekmek lazım, su lazım... Bunun böyle gitmeyeceğini, lâfla peynir gemisinin yürümeyeceğini anlayarak aralarında bir karar almışlar. Analarının huzuruna çıkarak gurbete gidip çalışıp çabalamak, üç beş kuruş para kazanmak için izin istemişler. Anaları ağlamış, sızlamış, allem etmiş, kallem etmiş ama bir türlü oğullarını razı edememiş.

En nihayet ortanca oğluna,

– Yavrum, kara kuzum. Bari sadece sen git. Ben tek başıma buralarda ne yaparım? Hiç değilse bu kel oğlan bana eş olur, dost olur, arkadaş olur, demiş.

Kardeşler birbiriyle göz göze gelmişler. Bir vakit bakışıp anlaşmışlar. Sonra analarının dediği

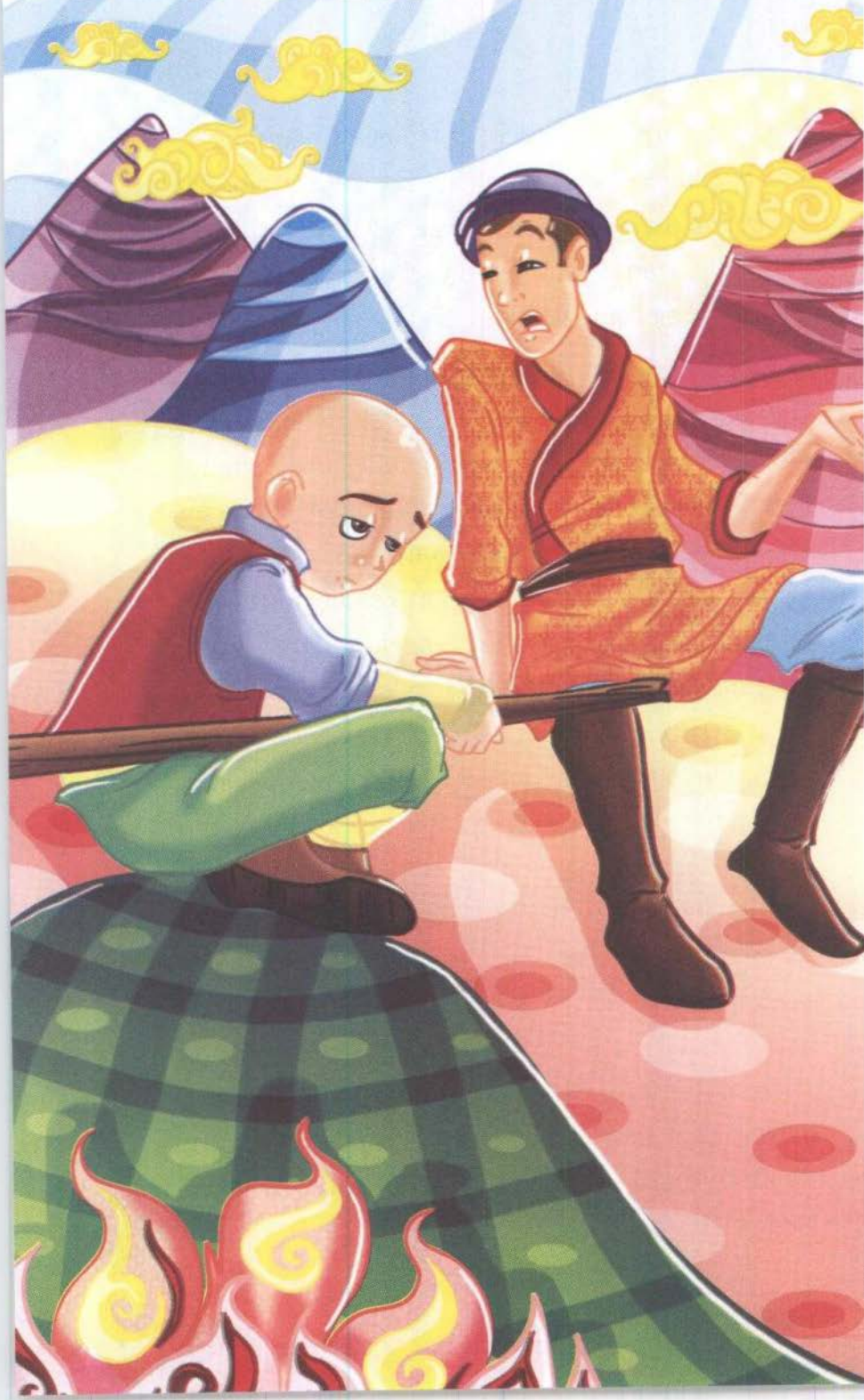
yolu tutmuşlar. Kel oğlan anasının yanında kalmış, ortanca oğlan gurbet ellerin yolunu tutmuş. Bakalım onun başına neler gelmiş?

Ortanca oğlan da ağabeyi gibi az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş ve şehre vasil olmuş. Olmuş ama ne iş bulmuş ne güç. Günübirlik işler buluyormuş bulmasına ama... Ne karnı doyuyormuş doyasıya, ne paracığı oluyormuş kalasıya. Sonunda "Bu iş böyle olmaz, bu çalışmayla para kalmaz!" diyerek şehrin zengin tüccarlarının yolunu tutmuş. Bir iki derken o da ağabeyi gibi babasının nasihatini unutarak Köse Tüccar'a hizmetçi olmuş. Köse'nin malının mülkünün sınırı yokmuş. Onca vakit çalışmış, bunca vakit didinmiş ama ne abisiyle karşılaşmış ne de kimse onu Köse'ye karşı uyarmış. Gün geçmiş, devran dönmüş, günün birinde Köse, ağabeyine oynadığı oyunu ortanca oğlana da oynamış. Onu da kandırarak kendisine ömür boyu köle yapmış.

Bizim iki oğlan köle oladursun, köyde zavallı anacık, elinde kalan biricik oğluyla hâlleşip dertleşiyormuş. Ne ellerinde kalmış, ne avuçlarında. Artık konudan komşudan gelen yemeklerle karınlarını doyuruyor, akrabaların kalanlarıyla giyiniyorlarmış.

Artık ortanca oğlandan da ümidi kesen zavallı kadın, elinde kalan tek oğluna da izin vermiş. "Var git bir de sen şansını dene keleş oğlum! Ben burada kuru yavan ne bulursam yerim. Siz iyi olursanız ben de iyi olurum." demiş.

Keloğlan da ağabeylerinin geçtiği yollar-
dan geçerek, içtiği sulardan içerek şehre varmış.
Üstelik iş de bulmuş. Çünkü bu Keloğlan kel olması-
na kelmiş ama diğer kardeşlerinden daha akılcıy-
mış. Günler günleri, haftalar haftaları kovalamış...
Cepleri parayla dolan Keloğlan kendisine bakıyor,
anasını da gül gibi geçindiriyormuş. Fakat içinde
bir şüphe varmış. Acaba ağabeyleri kendisinin bul-
duğu işi neden bulamamış, köyde kendilerine neden
bakamamışmış. Öteydi beriydi derken Keloğlan bu
sorunun cevabını bir arkadaşının yardımıyla bul-
muş. Meğer ağabeylerinin ikisi de Köse'nin elinde
çile doldurmaktaymış. "Ah benim akılsız ağabey-
lerim. Ne diye babamızın sözünü tutmazsınız."
diyerek ağabeylerine kızmış. Kızmış ama ne de
olsa canından can, kanından kan. Atsan atılmaz,
satsan satılmaz. Kendince bir plan kurarak ağa-
beylerini kurtarmaya karar vermiş. Varmış kendisi
de Köse Tüccar'a hizmetkâr olmak istediğini söy-
lemiş.

Köse Tüccar, ağabeylerine söylediği gibi Keloğlan'a da,

- Tamam ama bir şartla. Kızmaca gücenmece yok. Kim kime darılırsa onun ömür boyu kölesi olur, ona göre, demiş.

- Hay hay, demiş Keloğlan.

Keloğlan Köse'nin ilk şartını duyar duymaz ağabeylerinin başına geleni şıp diye anlamış. "Vay Köse vay! Ben de bunu senin yanına bırakırsam bana da Keloğlan demesinler." diyerek Köse'nin yanında çalışmaya başlamış.

Ertesi gün Köse, Keloğlan'ı yanına çağırmış ve ilk emrini vermiş.

- Keloğlan, hemen sabanı al ve gidip arık başındaki tarlayı ekmeye başla.

Keloğlan, Köse'nin dediği gibi sabanı almış ve doğruca tarlaya gitmiş. Öğleye kadar tarlayı sürmüş ama ne ekmek gelmiş ne su. İyice acıkan Keloğlan, Köse'nin tarlanın kenarında otlayan ineklerinden birini tutmuş, kesip, yüzmüş. Topladığı çalı çırpıyla yaktığı ateşte ineği bir güzel pişiren Keloğlan karnını güzelce doyurmuş. Keloğlan eve varmadan ineğin başına gelenleri haber alan Köse, onu kapıda karşılamış.

– Aman Keloğlan, ne yaptın ineği?

– Ne yapacağım, ekmek gelmedi, su gelmedi. Acıktım, ben de kesip yedim. Bana kızdın mı yoksa? Kızdınsa bir daha yapmam!

– Yok Keloğlan, hiç bir inek için darılmak olur mu? Helâl hoş olsun. Afiyet olsun.

Başka bir gün avluda otururken Köse'nin oğlu “Tuvalete gideceğim!” diye tutturmuş.

Köse, Keloğlan'a seslenmiş,

– Keloğlan, şunu tuvalete götür de gel.

Keloğlan çocuğu alıp eve götürmüştü ama tuvaletini yaptırmamış. Çocuğu korkutarak, “Bak, tuvaletini yaparsan seni döverim. Sakın yapma!” demiş. Çocuk korkusundan bir şey yapamadan tekrar avluya çıkmış.

Aradan biraz vakit geçince, çocuk yine,

– Ben tuvalete gideceğim, demiş.

Köse, Keloğlan'a çocuğu tekrar tuvalete götürmesini söylemiş.

O da çocuğu tuvalete götürmüştü ve yine korkutmuş. Bu olay birkaç kere tekrarlanmış.

Sonunda Köse, çocuğa kızarak Keloğlan'a seslenmiş,

- Keloğlan, götür şunu çatlat da gel.

Keloğlan çocuğu aldığı gibi eve götürmüş ve tuvaletini yaptırmış. Fakat çocuğu evde kalması hususunda sıkı sıkı tembihleyerek dışarı çıkmış.

Avluya çocuksuz gelen Keloğlan'a Köse sormuş,

- Keloğlan, çocuk hani?

- Sen çatlat da gel demedin mi? Ben de bir güzel dövdüm. Evde yatıyor.

- Aman Keloğlan! Ne yaptın! Böyle iş olur mu? Küçük çocuk dövülür mü?

- Ne o ağam, yoksa darıldın mı?

Yaptıkları pazarlığı hatırlayan Köse,

- Yok, darılmadım Keloğlan, bir çocuk dövdün diye sana mı darılacağım. Aşk olsun!

Köse Tüccar bakmış ki Keloğlan çetin ceviz. Bu işin içinden çıkmanın bir yolu olmalı diye düşünmeye başlamış. Gitmiş anasına akıl danışmış.

Köse'nin anası ona bir fikir vermiş.

- Bak yavrum demiş sen bu Keloğlan'la bir anlaşma daha yap. Ona de ki, bak Keloğlan senin de anan var. Yolunu gözler. Senede bir de olsa

gidip onu ziyaret etmen iyi olur. Bizim buralarda senede bir gün “gug guuu gug guuu” diye öten bir kuş vardır. Ne zaman ki gug guuu kuşu öttü, bil ki artık bana hizmet etmeye ara verip ananı ziyarete gidebilirsin.

– Eh ana sonra ne olacak?

– Ne olacağı var mı, birkaç gün sonra sen Keloğlan’ı buraya getirirsin ben de şu ağacın tepesine çıkar gug guuuu diye öterim.

Köse, “Hay ana, aklınla bin yaşa.” diyerek anasının yanından uzaklaşmış. Bu fikir Köse’nin çok hoşuna gitmiş. Hemen gidip Keloğlan’a anasının söylediklerini anlatmış. Anlatmış ama Keloğlan bu işte bir iş olduğunu anlamış.

Neyse, pazartesi, salı derken günler geçmiş. Köse, planı uygulamak için anasına haber salmış. Sonra da yanına Keloğlan’ı alarak bir bahane uydu-rup anasının evine doğru yürümeye başlamışlar. Sözleştikleri yere varınca Köse’nin anası başlamış gug guuu diye ötmeye. Bunu duyan keloğlan “Vakitsiz öten kuşu vurmali.” diyerek cebindeki sapanı çıkarmış ve Köse’nin anasını ağacın tepesinden yere indirivermiş.

Manzara karşısında şaşkına dönen Köse dövünerek,

– Vay Keloğlan ben seni ne yapayım? Anamın kafasını kırdın. Ne yaptın Keloğlan, diye bağırmaya başlamış.

Keloğlan da,

– Ne o Köse yoksa kırıldın mı, darıldın mı?

Köse yine anlaşmalarını hatırlayarak,

– Yok, Keloğlan! Hiç ihtiyar bir kadın için sana darılır mıyım, deyip geçiştirmiş.

Geçiştirmiş ama içi içini yemiş. O gün Köse, Keloğlan'la böyle bir anlaşma yaptığına bin pişman olmuş. Bu günden tezi yok diyerek, o gece hanımıyla kaçırmaya karar vermişler.

Köse karısına,

– Karıcığım, bizim bu Keloğlan'dan kurtulmamızın imkânı yok. Gel seninle buralardan kaçalım. Yer de yurt da onun olsun. Ne yapalım, buraya kadar mı? Sen yarın azık hazırla. Yükte hafif pahada ağır neyimiz varsa, bir sepete dolduralım, yarın gece yarısı buradan kaçalım. Keloğlan yatarken haberi olmaz, biz de kurtuluruz. Yoksa ömür boyu bu kele köle olacağız vallahi.

Köse'nin karısı onun dediklerini harfiyen uygulamış. Fakat bu hazırlıklar Keloğlan'ın gözünden kaçmamış. Gece uyuyor numarası yaparak, hanımın sabahtan hazırladığı sepeti boşaltmış ve içine yerleşmiş. Üstünü de sepetteki ıvr zıvırla kapatmış.

Gece yarısı Köse hanımını, "Haydi hanım, kaçıyoruz." diyerek uyandırmış. Sepeti de yanlarına alarak çiftlikten kaçmışlar.

Köse yolda şikâyetle başlamış,

– Ah be hanım, ben sana yükte hafif demedim mi? Ne koydun bu sepete böyle!

– Ne koyayım be herif. Yaşımızı kurumuzu, boşumuzu dolumuzu koydum işte. Gurbet elde ne bulup ne yiyeceğiz. Biraz da börek çörek yaptım. Başka da bir şey yok.

Köse'yle hanımı gide gide bir köye yaklaşmışlar. Köye girecekleri sırada onların yabancı olduklarını anlayan bir köpek sürüsü bunları kovalamaya başlamış. Köse, her ne kadar "Hoşt! Oşt!" dediyse de köpekleri uzaklaştıramamış.

Nefes nefes koşarken hanımına,

—Ah hanım ah! Keloğlan olsaydı burada, bizi köpeklerden korurdu, der demez sepetin içinden fırlayan Keloğlan,

- Ağam ben buradayım. Bu uzun yolculukta sizi yalnız bırakır mıyım, diyerek Köse'nin hevesini kursağında bırakmış.

Köse dediğine bin pişman,

- Vay Keloğlan, Allah kahretsin seni, nereden çıktın yine? Bu dünyada senden kurtuluş yok mu, diye kızmış.

Keloğlan:

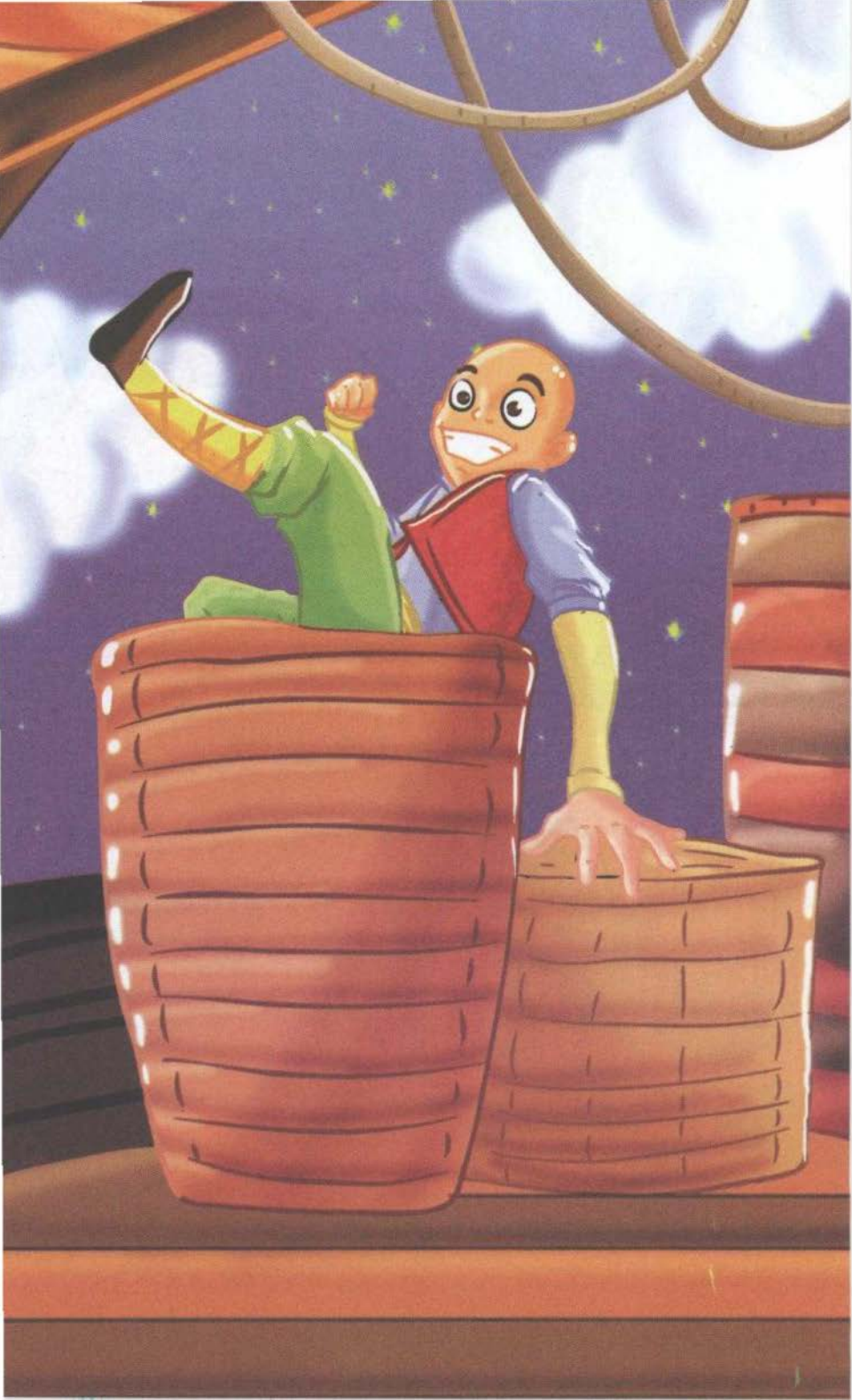
- Ne o Köse yoksa bana kızdın, darıldın mı?

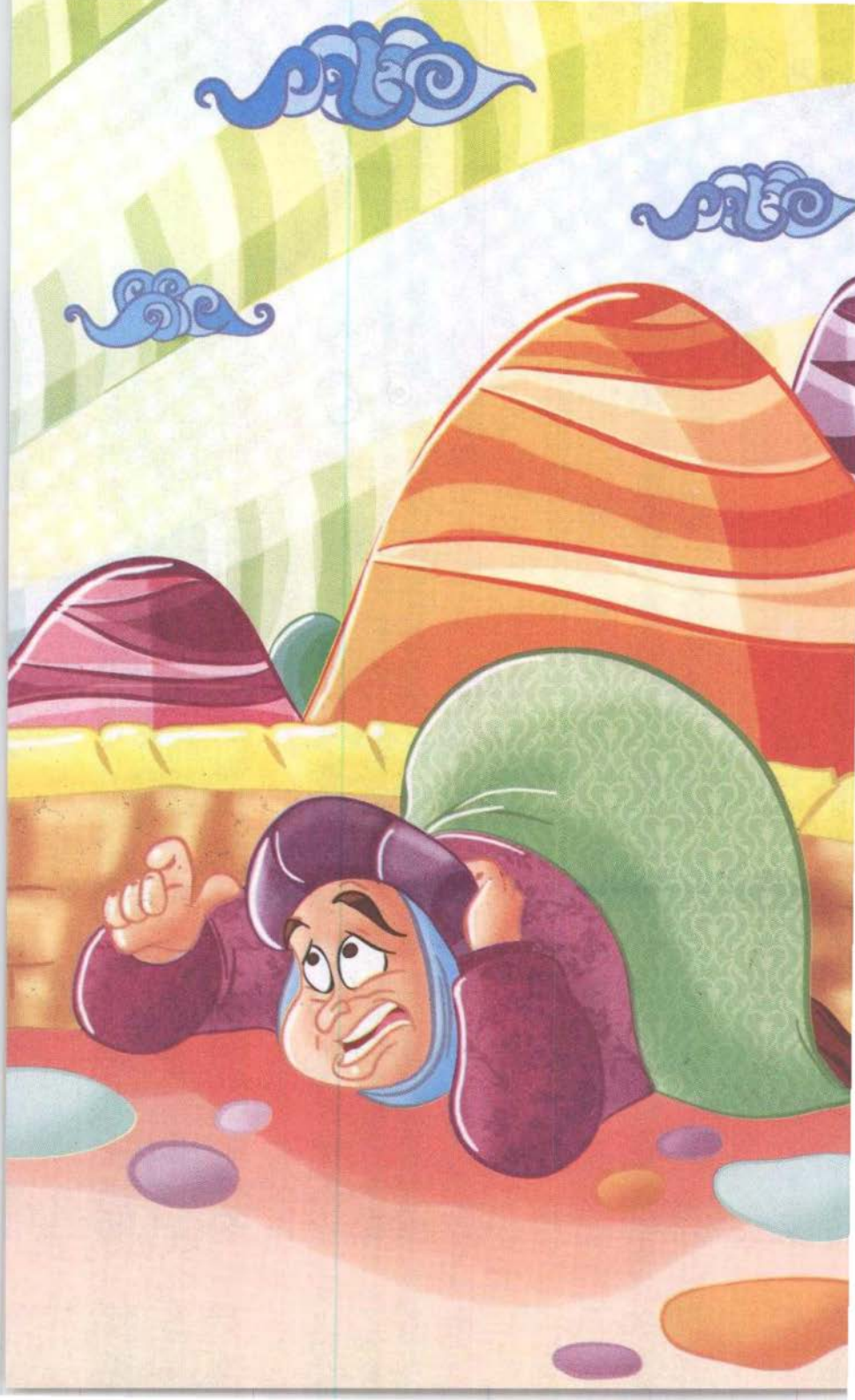
- Yok be Keloğlan yorgunluktan ne dediğimi biliyor muyum sanki. Hiç sana kırılır, darılır mıyım? Elbette darılmadım.

Köpeklerden kurtulup yola tekrar çıktıklarında Köse hanımına fısır fısır bir şeyler anlatmaya başlamış.

- Karıcığım, bu geceyi ırmağın üzerindeki köprüde geçireceğiz. Ben ikinizin ortasına uzanırım. Sen duvar dibinde uyursun. Keloğlan'ı da sudan tarafa yatırırız. Keloğlan uykuya iyice dalınca, seni kaldırırım. Beraberce Keloğlan'ı ırmağa iter, ondan kurtuluruz. Tamam mı?

- Tamam.

Onlar planlarını yapmaya yapmışlar ya, arkalarında Keloğlan olduğunu, üstelik onların konuşmalarına kulak kesildiğini unutmuşlar. Köse'nin planını duyan Keloğlan, başına neler geleceğini anlamış.

Gece olunca Köse'nin planladığı gibi yatmışlar. Keloğlan kurnaz ya, bunların horultularını duyana kadar uyumamış. Ne zaman ki bunlar uykunun en tatlı yerine gelmişler, bizim Keloğlan Köse'nin karısını kaldırıp kendi yerine koymuş. Kendisi de duvar dibine yatmış. Köse yarı gecede uyanınca karısı sanarak, Keloğlan'ı uyandırıp uyku semesi hanımını suya yuvarlatmış.

Kadın suya düşer düşmez Köse bağırmış.

– Haydi karıcığım, kaçalım.

Keloğlan Köse'ye seslenmiş:

– Ne oldu ağam, nereye kaçıyoruz?

Durumu anlayan Köse Tüccar,

– Vay Allah kahretsin seni, demek bu planımı da suya düşürdün, beni biricik eşimden ayırdın ha!

– Ne o Köse yoksa darıldın mı?

– Darılma mı, darılma mı! Darıldım tabii. Darıldım ya hu!

Köse'den "Darıldım!" itirafını duyan Keloğlan'ın sevinçten ağzı kulaklarına varmış. "Seni ahlâksız Köse seni!" diyerek ettiğini buldurmuş. Sonra da anasını ve iki ağabeyini yanına alarak kendisine hizmetkâr ettiği Köse Tüccar'la mutlu mesut bir hayat sürmüş. Babasının nasihatini dinleyip aklını kullanmanın mükâfatını görmüş.

Bu masalı dinleyenlere de gökten üç elma yerine büyüklerin sözünü dinleyip akıllı uslu yaşamak düşmüş.

KELOĞLAN HIÇ ALIYOR!

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Kalburun saman içinde olduğuna kanmayın. Her duyduğunuza inanmayın. Bu sözün önü var, arkası yok. Ceketimin cebi var, yakası yok... Sabır da bir huydur, suyu var tası yok. Haydi sabreyle sabreyle... İyi ama susuzla sabırsız ne yapar? Ya bir kuyu kazar, ya dolaşır çarşı pazar; ben de aç karın, yüksek nalın çıktım pazara, Mevlam uğratmasın iftiraya nazara... Bir kaz aldım pazardan, boynu uzun hizardan! Kendisi akça pakça, eti kemiğinden pekçe, ne kazan kaldı ne kepçe! Kırk gündür kaynatırım, kaynatırım kaynamaz.

“Hay!” dedim, “Huy!” dedim; “Bu ne pişmez şey!” dedim. Bir iken iki olduk, üç iken dört olduk... Anan güzel soylu, baban selvi boylu derken kırk olmadık mı? Olduk. Kırkımız kırk ateş yaktık! Kırk gündür kaynatırım, yine kaynamaz. Baktım ki olacak gibi, sofraya konacak gibi değil! Eğil dağlar eğil dedik; onumuz hû çekti, onumuz su çekti... Onumuz un çekti, onumuz odun çekti. Hayy'dan gelen Hû'ya gitti; un, su, bulgur birden bitti. Suyu kazana, kazanı yeniden ocağa attık. Vay ne kaynattık ne kaynattık... Söyle şimdi kaynar mı, kaynamaz mı? Derken efendim, bizim kaz bu kez başını kaldırıp bize bakmaz mı!

Gayrı pabucunu bırakıp kaçan kaçana! Kanadını kaldırıp uçan uçana! Eh, bir ben miyim kırk kişinin gevşegi? Çıkardım ahırdan boz eşegi, vurdum sırtına palanı, çektim yedi yerden kolanı... Bindirdim üstüne doksanlık anamı. Boynuna mavi bir boncuk takmadım ama koynuna koydum bir sabır taşı. Sabır taşı, sabırcık taşı deyip geçmeyin öyle! Ne anamın aşısı, ne gözümün yaşı. İşin yaşı, tandırın aşısı, masalın başı... Hep bu sabır taşı! Verilecek kuluna vermiş, bize de versin Yaradan; haydi şimdi dinleyelim masalı dedikoduyu kaldırıp aradan!

Hani tuz alacaktı, hiç de nereden çıktı diye düşünmeyin. O zamanlar bizim bugün adına tuz dediğimiz dünya tatlısı şeyin adı "hiç"miş. Ya da Keloğlanların köyünde öyle kullanılırmış. Bizim Keloğlan'ın akli beş karış havada ya, anasının ısmarladıklarını unutmamak için alacağı yere varana kadar alacağı şeyin adını tekrar eder dururmuş. Söz gelimi sabun mu alacak. Başlarmış sabun da sabun, sabun da sabun demeye. Az unutacak olsa, hemen bir türküy uydurur içine de sabunu kondurmuş:

"Adana'nın yolları sabun

Adana'nın yolları sabun

Bakkal amca geliyoom

Kendini savuun"

O gün de bundan farklı bir şey yapmamış. Anasının yanından ayrılır ayrılmaz "hiç hiç" diye tekrar ede ede yol almaya başlamış. Az gitmiş uz gitmiş vara vara bir ırmağın kenarına varmış. Bir de bakmış ki balıkçılar ırmağın bir kıyısından öbür kıyısına ağ germişler, "Hay, Hak! Hay, Hak!" diye bağıra bağıra balık tutmaya çalışıyorlar. Keloğlan balıkçıları izlemeye dalmış ama diline pelesenk ettiği hiç hiç kelimelerini de tekrar eder dururmuş. Balıkçılar bu

işe pek bir anlam veremese de ilk başta çok önemsememişler. Tâ ki ağları çekip ellerinde tek bir balık dahi olmadığını görene kadar. Ağların tam takır kuru bakır olduğunu gören balıkçılar, sabahtan beri suyun içinde sırlıklam beklediklerine mi yansınlar, ağlarının bomboş çıktığına mı bilememişler.

Bizim Keloğlan'sa hâlâ balıkçıların gözlerinin içine baka baka kendi kendine uydurduğu bir türküyü söyler dururmuş.

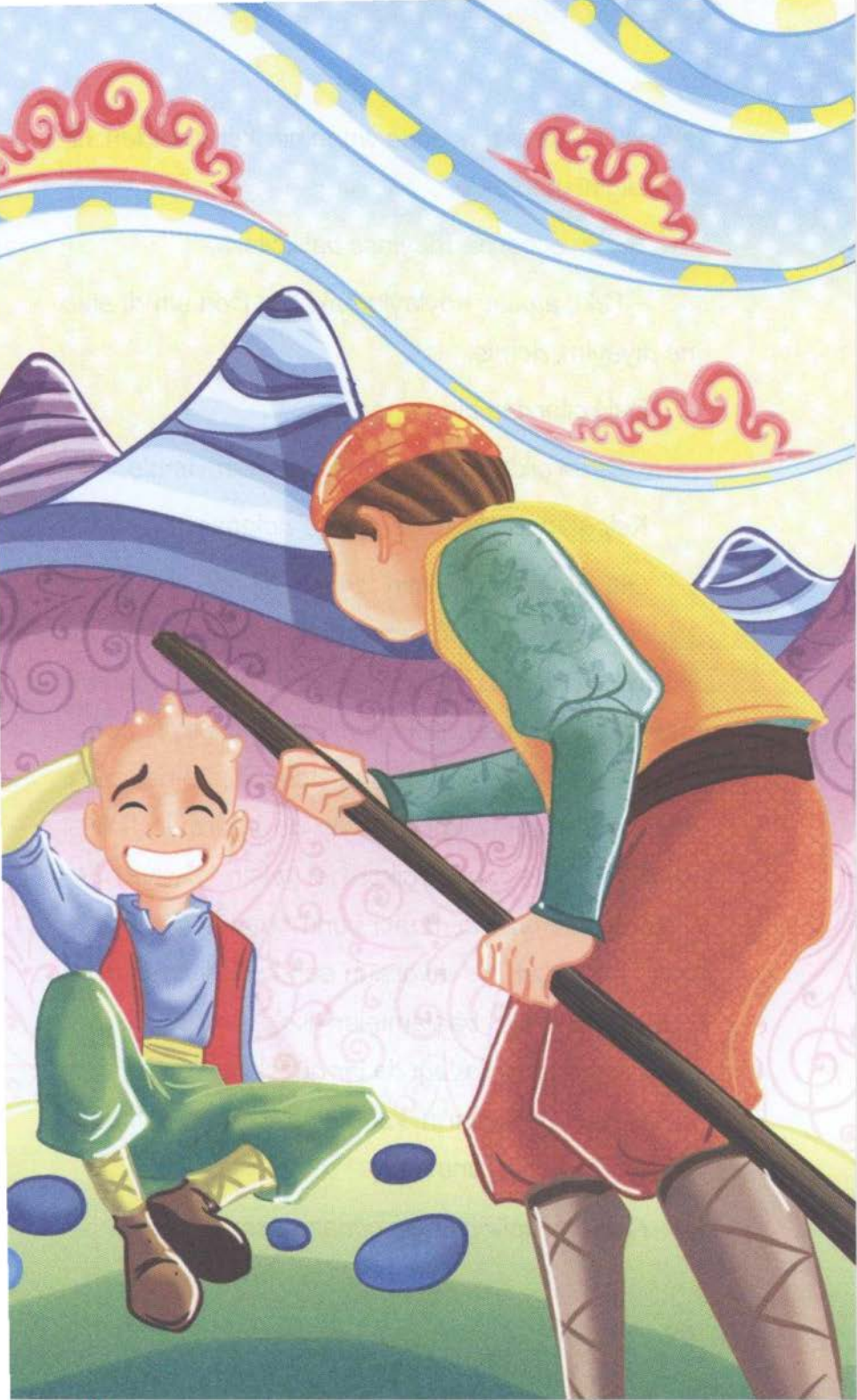
"Yandım keleş oğlan

Soğuk suyu iç iç

Aman keleş oğlan

Ağda balık yok hiç"

Sinirlerinden bir öte bir beri koşturup duran balıkçılar, bizim keleş oğlanın durmadan dinlenmeden hiç hiç deyip durduğunu, sevinçten türküler söylediğini görünce deliye dönmüşler. "Biz burada sinirden çatlıyoruz, şu kelin neşesine bak!" diyerek Keloğlan'ı kovalamaya başlamışlar. Hop öte hop beri derken sonunda bizim Keloğlan'ı yakalamışlar. Zavallı Keloğlan ne kadar, "Ağalar size demedim, paşalar size söylemedim." dese de iyi bir dayak yemiş. Ağrımadık yeri, sızlamadık kolu kalmamış.

Keloğlan, dayağı yiyince anasının kendisinden ne istediğini unutmuş.

Ağrısı sızısı hafifleyince balıkçılara,

– Peki, ağalar söyleyin bakalım. Ben şimdi size ne diyeyim, demiş.

Balıkçılardan biri buna,

– Birisi çıktı, ikisi gelsin diyeceksin, demiş.

Keloğlan da bu sözleri diline dolamış.

Git gide bir kapının önüne gelmiş. Meğer o evden de o gün bir cenaze çıkacakmış. Tam da bizim Keloğlan'ın oradan geçtiği sırada kapıdan bir tabut çıkıyormuş. Keloğlan kapıdan çıkan cenaze için üzüledursun, ağzına doladığı, "Birisi çıktı, ikisi gelsin!" cümlesini söyleyip, duruyormuş. "Birisi çıktı, ikisi gelsin, birisi çıktı ikisi gelsin..." diye söylenirken, cenaze cemaati bunu tutup, "Bizim acımız bize yeter. Ne diyorsun sen kell!" diyerek evire çevire dövmeye başlamışlar. Keloğlan, ah demiş, vah demiş ama dayağı da bir güzel yemiş. Dayağın acısından balıkçıların kendisine tekrar etmesini söylediği sözleri unutmuş.

Kendine gelir gelmez cenaze cemaatine,

– A dostlar, ben ettim siz etmeyin. Şimdi ne söyleyeceğim bana söyleyin, demiş.

Cemaatten birisi,

– Allah rahmet eylesin, geride kalanlara sabır versin, diyeceksin diye tembihlemiş. Keloğlan öğrendiği yeni cümleyi tekrarlayarak giderken, yerde bir köpek leşi görmüş.

Hemen durup ona da,

– Hak rahmet eylesin, geride kalanlara sabır versin, demeye başlamış.

Yoldan geçerken burunlarını tıkayıp nefes almayanlar Keloğlan'ın köpek leşine methiyeler düzdüğünü görünce "Bu bizimle dalga mı geçiyor?" diyerek Keloğlan'ı koşturup yakalamışlar. Yer misin yemez misin diyerek evire çevire dövmüşler. Dayağı yiyen Keloğlan'ın söylediği cümleler aklından uçmuş gitmiş. Koşturup kendini dövenleri yakalamış. Ben ettim siz etmeyin, şimdi ben ne söyleyeyim, bana deyiverin demiş.

Kalabalıktan birisi,

– Öf ne kokuymuş, pöf ne kokuymuş, diyeceksin demiş.

Keloğlan da bu sefer unutmayayım diyerek bir türkü tutturmuş:

“Yandım yandım

Öf ne kokuymuş

Öldüm bittim

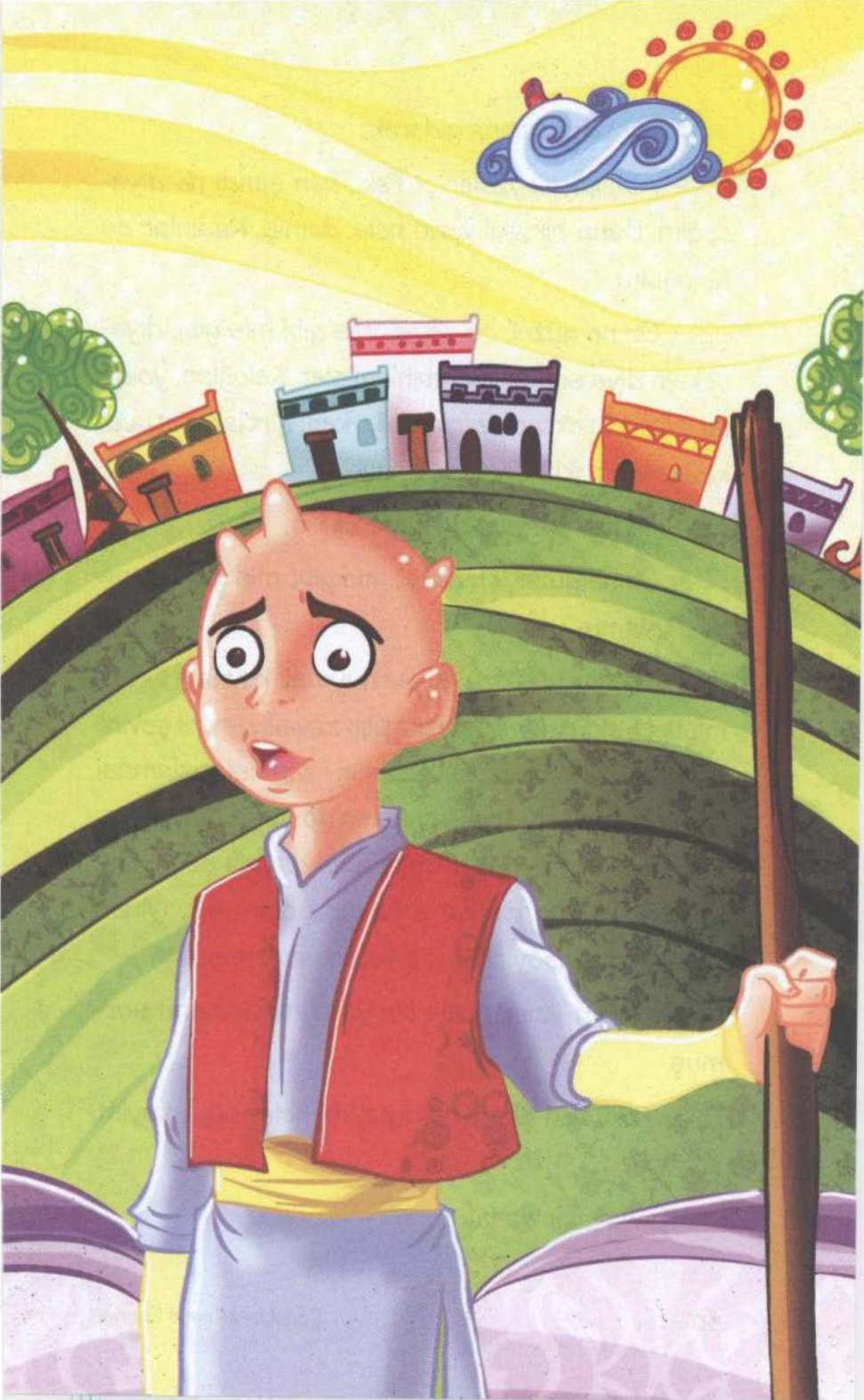
Pöf ne kokuymuş”

Keloğlan türkü söyleye söyleye yürürken, hamamdan çıkmış bir grupla karşılaşmış. Kadınlar ellerinde bohçalarıyla tertemiz olduklarından emin, rahat rahat yürüyorlarmış. Yanlarından türkü çağıra çağıra geçen, üstelik kendilerine hakaret eden Keloğlan'ı duyunca başlarından aşağı kaynar sular dökülmüş.

Keloğlan,

– Öf ne kokuymuş, pöf ne kokuymuş, diye diye yürüyormuş.

Kadınlar, “Ne demek yani aklandık, paklandık... Çiçek gibi koklandık. Sen bize ne demek istiyorsun.” diyerek, Keloğlan'ı ellerindeki çantalarıyla bir güzel dövmüşler. Keloğlan ah demiş, of demiş. Demiş ama dayağı da yemiş. Dayağı yemekle kalsa iyiy-miş. Üstelik söylediği cümleleri de unutmuş.

Kadınların yanına giderek,

– Ablalar, teyzeler... Peki, ben şimdi ne diyeceğim. Bana bir akıl verin hele, demiş. Kadınlar da Keloğlan'ı,

– Oh ne güzel, oh ne iyi, mis gibi mis gibi, diyeceksin diye sıkı sıkı tembihlemişler. Keloğlan, yolda bu sözleri tekrarlayarak giderken, gırtlak gırtlığa kavga eden iki kişiye rastlamış.

Keloğlan karşılarına geçerek,

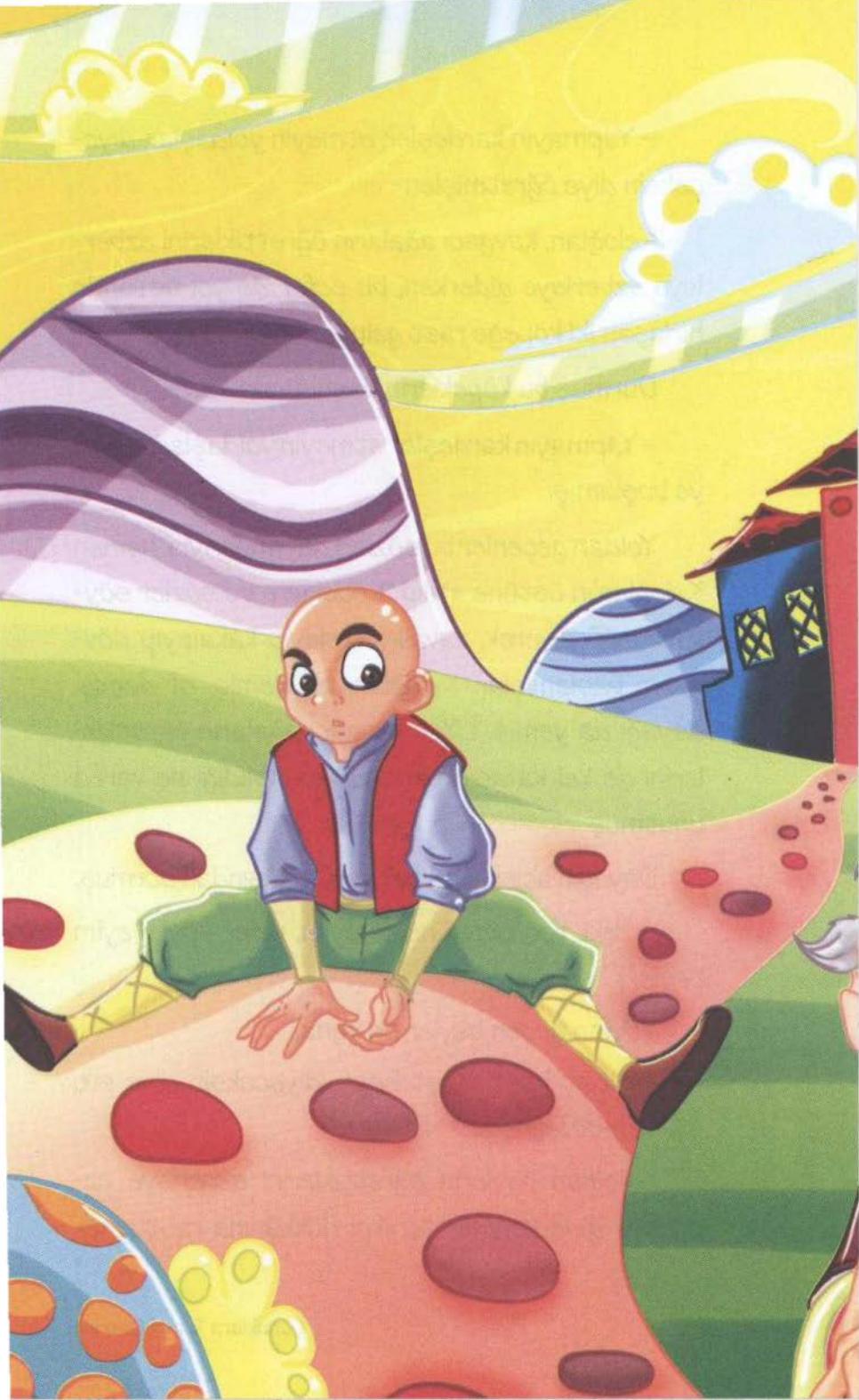
– Oh ne güzel, oh ne iyi, mis gibi, mis gibi demeye başlamış.

Adamlar bu sözü duyar duymaz kavgayı bırakmışlar, Keloğlanın üstüne atılıp zavallıyı evire çevire bir güzel pataklamışlar. Oğlanın inlemesi, sızlaması azala kısıla kedi miyavlamasına dönmüş. Ah demiş, of demiş, puf demiş. Demiş ama dayağı da yemiş. Dayağı yiyince bir karış havada olan akıllı, iyiden iyiye uçmuş. Söylediği cümleleri unutmuş.

Dayağın acısı, sızısı bir yana, telâşından sormuş,

– Peki, ben şimdi ne diyeyim, neler söyleyeyim, ağalar?

Kavgacılar da buna,

– Yapmayın kardeşler, etmeyin yoldaşlar, diyeceksin diye öğretmişler.

Keloğlan, kavgacı ağaların öğrettiklerini ezberleye ezberleye giderken, bu sefer de yol üstünde hırlaşan iki köpeğe rast gelmiş.

Durmuş bu köpeklerin başucunda da,

– Yapmayın kardeşler, etmeyin yoldaşlar demeye başlamış.

Yoldan geçenler bu sözleri duymalarıyla, hemen Keloğlan'ın üstüne atılıp "Köpeklere bu sözler söylenir mi?" diyerek, zavallıyı iteleyip kakalayıp dövmeye başlamışlar. Keloğlan, ah demiş, of demiş, dayaağı da yemiş. Lâkin kavgacı ağaların öğrettiklerini de kel kafasından uçurmuş, bildiği ne varsa unutmuş.

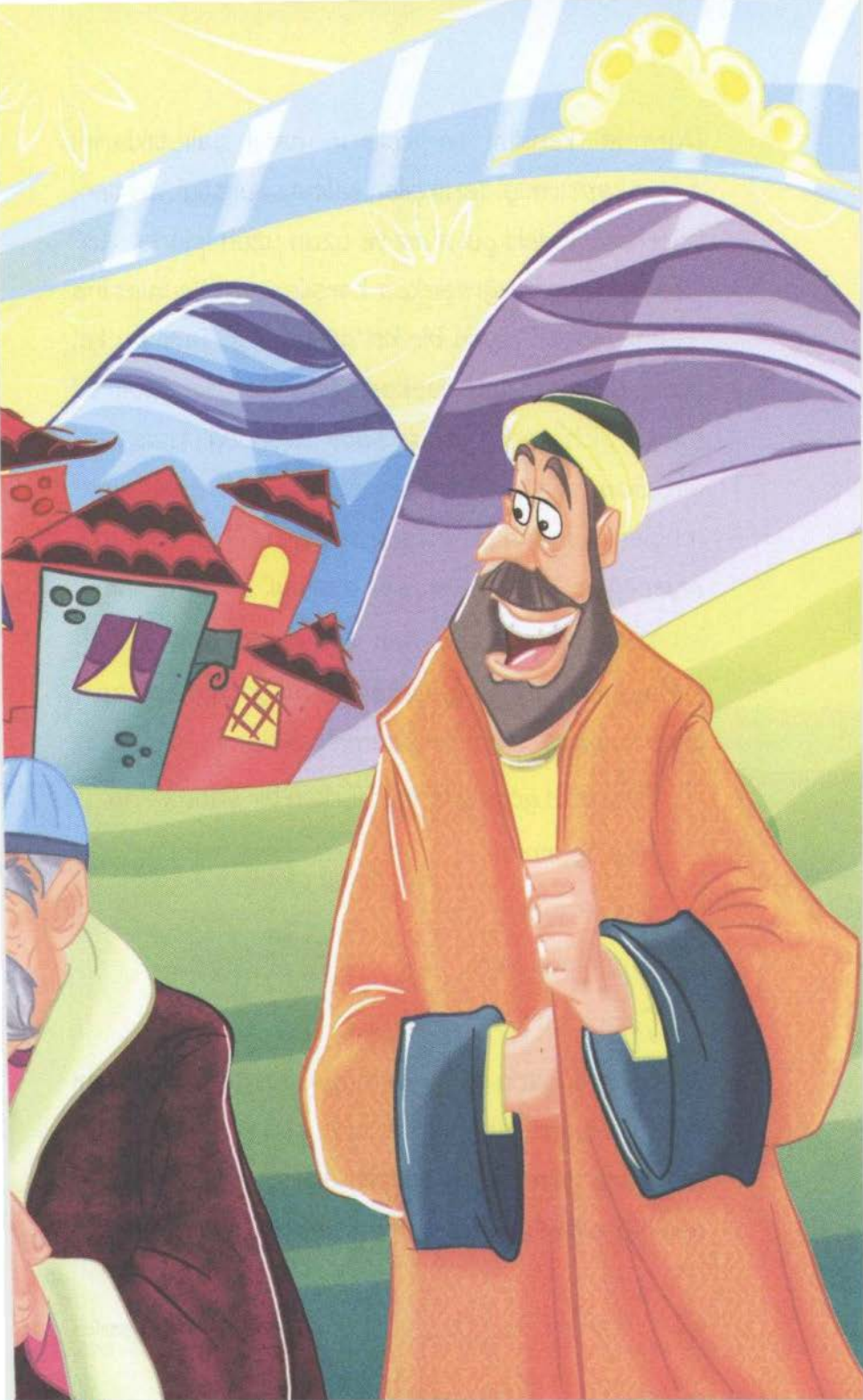
Dayağın acısı sızısı bir yana, telâşından sormuş,

– Peki, ben şimdi ne diyeyim, neler söyleyeyim beyler?

Yoldan geçen beyler de buna,

– Hoşt hoşt, hoşt hoşt, diyeceksin diye sıkı sıkı tembihlemişler.

Keloğlan beylerin öğrettiklerini ezberleye ezberleye giderken, bir terlikçi dükkânına rastlamış.

Durmuş, kendini terlikçilerin nasıl çalıştıklarını seyre kaptırmış. Terlikçiler, kalıba oturttukları terlikleri ellerindeki çuvaldız ve uzun uzun iplerle canhıraş dikmeye uğraşırken karşılarında kendilerine “Hoşt! Hoşt!” diyen bir kel görmüşler. Tabii bu kel bizim Keloğlan’dan başkası değilmiş. Bir sabır iki sabır... Eh, terlikçiler de sabır taşı değil ki dayansın. Sonunda bizim keli evire çevire bir güzel dövmüşler. Bundan sonra gördüklerine “Hoşt, hoşt!” diyeceğine “Çek uzasın, çek uzasın!” de demişler.

Keloğlan terlikçilerden öğrendiği cümleyi tekrarlaya tekrarlaya giderken yolda çocuğunu azarlayıp kulağını çeken bir adama rastlamış.

Hayretle gördüklerini izlerken bir yandan da,

“Hiç üşenme

Çek uzasın

Aman gücenme

Çek uzasın”

diyerek şarkı söylüyormuş. Çocuğunun kulağını çeken adam şarkının ritmine kendini kaptırarak başlamış yavrunun kulaklarını uzatmaya. Bir uzatmış iki uzatmış... Derken çocuk kulağının acısından

pat diye düşmüş bayılmış. Biricik oğlunun ayaklarının dibine yığıldığını gören adam evlat acısıyla Keloğlan'ı bir güzel pataklamış. "Senin yüzünden oldu cıvış!" diye diye Keloğlan'ın aklını başından almış.

Zavallı Keloğlan terlikçilerin tembihini yine unutmuş. "Aman abi ben ettim sen etme. Bundan sonra ne diyeceğimi sen söyle!" diyerek adamdan yardım istemiş. Adam evladını ayıltmaya çalışırken bir taraftan da bu kelle uğraşmak istememiş. Başından savmak için,

- Hiç! Hiç diyeceksin Keloğlan deyince, Keloğlan'ın akli başına gelmiş.

"Aman ben ne yaptım. Gene anamın söylediklerini unuttum. Vay benim kel kafam. Şimdi annem beni yerden yere vursa haksız mı ha!" diye dövünerek bakkalın yolunu tutmuş.

Anasının kuşağına sıkıştırdığı on parayı bakkala uzatarak, "On paralık hiç!" demiş. Aldığı tuzu, yani hiçi koştura koştura eve götürmüştü. Götürmüştü götürmesine ya, bu sabrı taşıp sinirden elleri kaşınan anasını yatıştırmaya yetmemiş. Keloğlan'ı eline aldığı gibi, "Kim bilir kimlere kandın, kim bilir ne

oyunlara daldın!” diyerek eşek sudan gelene kadar dövmüş.

Eşek sudan gelmiş mi gelmemiş mi, gittiği suyu taşımış mı, içmiş mi, bilinmez ama o günden sonra Keloğlan bir daha anasının sözlerini unutmamış. Zaman geçmiş, devran dönmüş, bu Keloğlan'ın işleri, oyunları tükenmemiş. Tükenmiş diyenlere kulak asmayın. Ben şimdi yanından geldim, Keloğlan'ın hepinize selamı var.

Gökten üç elma düşmüş. Varıp gören oldu mu? Birisi “Bana!” demiş. Hiçbiriniz duydu mu? Ben duymadım. Duyanı da görmedim. Görseydim de söylemezdim. Zaten yan gelip yattım. Tamam, fazla uzattım. Gerisi size kalmış. Ben masalı anlattım.

BU KİTAPLA İLGİLİ NOTLARIM

[Faint background watermark text visible through the paper:]

www.innovationsinlearning.com

Transforming Learning

tık

tık

tık

tık

bu tıklamaların kaynağı

www.kitapkaynagi.com

"kitaba ulaşmanın en hızlı yolu"

Keloğlan'ın yaşadığı gerç; köyden büyük, kasabadan küçük adı sonu duyulmamış minnacık bir germiş. Keloğlan ne kadar çalışırsa çalışsın, kel hakkını ne kadar terletirse terletsin, emeğinin karşılığını bulamazmış. Gel zaman git zaman bu durum bizimkinin canını sıkmış. "Bütu can iyidir, kolag çıkmaz!" derler ya, siz onlara kulak asmayın. İnsanın canı sıkılmaya görsün, ne köy tanır ne bucak. Nergis biz Keloğlan'ımıza döngüm. Nerediz kalmıştık, hah! Bizimkinin canı sıkıyordu. Şikâledarım...

Bakalım Keloğlan, can sıkıntısını nasıl giderceek?

Merak ediyorsunuz değil mi?

Ne duruyorsunuz öyleyse, açın kitabın sayfalarını...

ISBN 978-605-4189-86-1

Başbuğ aralarında ödenen ve ölenlerin arasında yaşamı ve ölümü anlatan bir kitap. Bu kitapta ölenlerin ve ölenlerin ailelerinin yaşadıkları acı ve üzüntü anlatılmaktadır.

www.kitapci.org.tr